

Anna, Villám és az ellopott tojás

Anna

Villám

Marcell

Anna, a vakmerő sárkánylovas és Villám, a tüzes társa egy fénylő tojást védenek a meredek sziklafalak között. Amikor egy vad sárkány elragadja a tojást, Anna azonnal üldözni kezdi. Csak hamar ráébred, hogy a hajsza nem sikerülhet egyedül: szüksége lesz arra is, akit eddig riválisnak hitt.

Vihar a fészek fölött

Villám éles ívben fordult a szélben, pikkelyein szikrák futottak végig. Anna előredőlt a nyeregben, szorította a kantárt.

– Még egy merülés! – kiáltotta.

Villám zuhant, az utolsó pillanatban rántotta fel magát. A völgyben mély kürt hangja vágott a levegőbe. A fészek felől füst csapott fel. Egy óriási, sötét sárkány emelkedett a magasba, karmaiban vakítóan fénylő tojás lüktetett.

– Riadó! – visszhangzott a sziklák között egy hang. – Senki se induljon egyedül!

Anna szíve mégis megugrott. – Utánuk, Villám! – súgta.

A sárkány erőteljes csapásokkal lódult előre. A fészek körül tanoncok futkostak, köztük Marcell is. – Várj meg minket! – kiáltotta fel Anna felé, de a szél elnyelte a szavait. Villám átszelt egy szoros kaput, a vad sárkány fekete árnya előresiklott a kanyon felé, a tojás fénye villant, mint egy csillag a karmai között.

Szűkülő sziklák

A kanyon fala összezárult körülöttük. A levegő forrón zúgott, a sziklaélek úgy vágták a szelet, mint kések. Anna előrehajolt.

– Lejjebb! – Villám befordult egy hasadékba, alig férték el.

Előttük a tolvaj sárkány szárnya árnyékot vetett a falra. Tűzcsóvát lökött hátra, a láng végigperzselte egy párkányt. A sziklák megindultak, kövek zuhantak Villám elé. A sárkány kitért, de egy kő éle így is végigkarcolta a szárnyát.

Villám megrándult, szárnya megremegett. A zuhanás hirtelen jött, Anna gyomra összeszorult.

– Tarts ki! – sziszegte, és jobbra rántotta a kantárt.

Villám egy keskeny peremre csapódott, karmai szikráztak, de megállt. A tolvaj sárkány már csak távoli folt volt a kanyon végén.

Léptek csattogtak a háta mögött. Egy lihegő alak kapaszkodott fel a peremre, kötelek lógtak az oldalán.

– Ezért mondtam, hogy ne repülj el egyedül – fújta Marcell, és a kanyon felé bökött. – Látod, már el is tűnt.

Peremszélű vita

Anna leszállt a nyeregből, tenyere még remegett.

– Ha nem állítottál volna meg a köveiddel, már utolértem volna – morogta.

– A kövek maguktól estek – vágta rá Marcell. – Én megmentettem a nyakadat. Láttam lentről, ahogy zuhansz.

A szél cibálta a ruhájukat, Villám szárnya lassan mozgott, minden mozdulat fájt neki.

– A szárnya megsérült – szorította meg Anna a sérült ívet. – Nem bírja végigrepülni az utat.

Marcell a kanyon vége felé mutatott.

– A vad sárkány nem a tó felé repül. Felfelé tart. A Tűzhegyhez.

Anna felkapta a fejét. A távolban sötét fellegek gomolyogtak a hegy csúcsa körül, mintha maga is lélegezne.

– Oda még ép sárkánnyal is örültség berepülni – tette hozzá Marcell. – De ismerek egy járatot a hegy belsejébe.

– Egy járatot? Miért nem ezzel kezdted? – csattant fel Anna.

– Mert először azt hittem, úgyis egyedül rohansz a veszedbe – mondta, és előhúzott egy krétadarabot. A sziklafalra gyorsan vázolt egy görbe vonalat. – Itt egy rejtett alagút. Szűk, meredek, de Villám befér. Ha együtt megyünk, elérjük a fészket, mielőtt a tojással eltűnik.

Anna tétován nézte a rajzot, aztán bólintott.

– Rendben. De most te tartod a ritmust.

A hegy gyomrában

Az alagút szája sötéten ásított a sziklaoldalban. A levegő forró volt, kénes szag csípte Anna szemét.

– Lassan – súgta, és Villám óvatosan belépett.

Marcell előre ment, kezében fáklya. Lángja táncolt a nedves falakon, hosszú árnyékokat vetve.

– Itt szűkül – jelezte. – Anna, told lejjebb Villám fejét.

A sárkány dörmögve lapult a kőhöz, pikkelyei csikordultak.

Előttük hirtelen gőz tört fel a padlórésből. Marcell hátraugrott, Anna elkapta a karját, mielőtt az izzó kőre lépett volna.

– Kösz – morogta Marcell, aztán elvigyorodott. – Egy-egy.

Tovább araszoltak. Az alagút végén vörös fény derengett. Halkan morajlott valami, mintha egy óriás lélegzete visszhangzott volna.

A nyíláson túl hatalmas barlang tárult fel. A mélyben izzó láva folyt, mint lassú folyó. Fent, egy kiszögellésen, fekete sárkány kuporgott.

Karmaiban ott remegett a fénylő tojás.

– Ha rárepülünk, leejti a lávába – suttozta Anna.

– Akkor nem rárepülünk – felelte Marcell. – Én lecsalom a párkányról. Te és Villám felülről kaptok rajta.

Ketten a sötét ellen

Marcell lejjebb lopakodott egy keskeny lépcsősoron. Fáklyáját egy sziklahasadékba szorította, hogy ne lássa meg a sárkány.

– Ha mozdul, füttyentek – küldte vissza a hangját.

Anna felpattant Villám hátára. A sárkány mélyet lélegzett, szárnya remegett, de engedelmesen szétterpesztette.

– Tudom, hogy fáj – simította végig Anna. – Most együtt repülünk.

Villám hangtalanul emelkedett a barlang teteje felé. A meleg levegő lökései rángatták, a láva fénye alulról vörösre festette a hasát.

Lent Marcell hirtelen felordított, köveket rúgott a mélybe. A fekete sárkány felkapta a fejét, szárnyát széttárta, és feléje süvített.

– Most! – visszhangzott Marcell hangja.

Anna Villámot meredek zuhanásra kényszerítette. A szél füttyült a fülében. A két sárkány szinte egymásnak csapódott, Villám utolsó pillanatban fordult oldalra. Anna kinyúlt, ujjai a tojás köré zárultak.

A vad sárkány felüvöltött, de a lendület már vitte tovább. Marcell a fenti láncokhoz ugrott, teljes erejével rántotta meg őket. Rozsdás rács csapódott le, a fekete test beakadt, a barlang megremegett, de a sárkány a kőhöz szorult.

Új szárnyak, közös út

Anna a mellkasához szorította a tojást. A héj kellemesen meleg volt, belülről apró koppanás hallatszott.

– Megvan – suttogta.

Villám lassan felkapaszkodott a járaton át kifelé. Marcell mögöttük jött, keze időnként a sárkány oldalára simult, hogy segítsen neki az emelkedőn.

A szabad levegő hidege megcsapta őket, amikor kiértek a hegyoldalra. A völgyben már keresték őket, a kürt hangja ezúttal felszabadult volt.

– Egy darabban vagytok! – kiáltotta valaki a fészek felől.

Később, amikor a tojás újra a fészek mélyén pihent, Anna a peremre ült. Villám mellé telepedett, Marcell a másik oldalára.

– Igazad volt – mondta Anna halkán. – Egyedül csak elrontottam mindent.

Marcell vállat vont, de mosolygott.

– Egyedül én se tudtam volna lezárni azt a rácsot. Villám nélkül meg egyikünk sem jut be a hegybe.

Anna a sárkány nyakára hajtotta a homlokát.

– Akkor maradjunk csapat – mondta. – Te tartod a ritmust, én a szárnyakat.

Villám halk morgással bólintott, mintha értené. A szél végigszaladt a völgyön, és ezúttal nem vihart, hanem közös repülést ígért.

A tojás biztonságban pihen a fészek mélyén, a sziklákat már csak a lecsendesült szél érinti. Anna tudja, hogy nem a légyorsabb repülés, hanem a közös ritmus mentette meg a kicsit. Villám szárnya alatt most már nem csak ő ülhet: Marcell is helyet kapott, és velük együtt nőtt meg az erejük.

**A mese mára véget ért,
Chiribi holnap visszatér.**